

Kapitola 2.

Proměna

Sheila naslouchala do tmy. Z postele odnaproti přicházelo pravidelné oddechování. Zoe spala tvrdě. Nejspíš se jí zdálo o tom, jak motá hlavu všem klukům na pláži.

Sheila bezděky zatnula pěsti. Bylo jí proti srsti, že se na této dovolené musí dělit o pokoj právě s ní.

Zoin otec Michael byl vlastně celkem milý. Nebylo skoro nic, co by Sheila novému příteli své matky vytkla. Ale jeho šestnáctiletá dcera byla čarodějnice. Zoe nezajímalo nic jiného než kluci, oblečení a ještě jednou oblečení. Nejraději nosila červenou, aby ji nikdo nemohl přehlédnout.

Sheila byla pro Zoe dítě: plachá, naivní a stále zaměstnaná hádankami moře. Proč se moře třpytí modře? Jak žijí velryby? Jaké tajemství skrývá příliv a odliv? To byl svět, který Sheilu fascinoval a pro který Zoe neměla vůbec žádné pochopení.

Sheile bylo brzy jasné, že si se Zoe nebude nikdy rozumět. Byly příliš odlišné – jako voda a oheň. Proto Sheila tajně doufala, že vztah mezi Michaelem a její matkou nebude mít dlouhého trvání. Avšak momentálně to tak nevypadalo, právě naopak. Teď spolu dokonce všichni jeli na dovolenou, na východní pobřeží Sardinie!

Zpočátku s nimi Sheila vůbec nechtěla jet. Ale jakmile matka zmínila, že se v té oblasti vyskytují delfíni, bylo rozhodnuto.

Sheila milovala delfíny nadevšechno. Už jako dítě ji přitahovali. Ostatní holky byly blázen do koní, ale Sheila sbírala vše, co nějak souviselo s delfíny. Vyrobita si proto delfíní deník, ve kterém shromažďovala všechny informace, fotky a suvenýry, které se k tomuto tématu daly najít.

Jednou se svou třídou dokonce navštívila delfinárium. Výlet byl sice zajímavý, ale těch uvězněných zvířat bylo Sheile líto. Určitě by bylo mnohem krásnější zažít delfíny na svobodě.

Při této myšlence se jí rozbušilo srdce. Během večere v hotelové restauraci slyšela, že se v pozdním odpoledni u pobřeží skutečně nějací delfíni objevili. Nejraději by hned po jídle běžela na pláž, aby je viděla na vlastní oči. Ale Michael se zapovídal s jiným manželským párem a pak už bylo příliš pozdě. Jestlipak tam delfíni budou i zítra?

Zítra mi bude třináct, pomyslila si Sheila.

Její zrak se upíral k protější posteli, kde spala Zoe. Ta spala hluboce a tvrdě. Teď se s povzdechnutím otočila na záda. Krátce nato začala chrápat. Sheila obrátila oči v sloup. Pak její pohled padl na malý budík, který stál na jejím nočním stolku. Už jenom pár minut a bude půlnoc.

Za chvílku bude mít narozeniny...

Najednou dostala nápad. Tak bláznivý a dobrodružný, že jí vzrušením naskočila husí kůže.

Bylo by možné, že by tam delfíni ještě stále byli? Uprostřed noci?

Lidé spali a pláž byla prázdná. Nikdo by je nerušil. Možná by se přiblížili blízko ke břehu. Muselo by to být krásné, pozorovat je v měsíčním svitu...

Sheila se rozhodla, že půjde na pláž. Hned teď, potají a sama. Tam měly začít její narozeniny!

Odkopla příkrývku a vyskočila z postele. Potichu vzkouzla do plavek, nacpala ručník do plážové tašky a potichoučku otevřela dveře na terasu. Vmžiku byla venku, přelezla nízkou zídku, která lemovala terasu, a vydala se na pláž.

Lampy, zprava i zleva, osvěcovaly cestu jemnými paprsky světla. Od hotelu se nesla hudba a hlasy, v zahradní restauraci ještě vládl čilý ruch. Sheila se opatrně ohlédla.

Okna bungalovu, který právě opustila, zůstala tmavá. Nikdo si nevšiml, že zmizela.

Byla jasná noc a obloha byla posetá hvězdami. Pláž nebyla tak opuštěná, jak si Sheila myslela. Tu a tam komíhalo světélko z luceren, které stály v písku. Lehátka házela dlouhé stíny. Nalevo od ní se objímal nějaký pár.

Sheila se snažila dělat jako by nic a šla dále, rovnou k moři.

Mírné vlny hladily břeh. Sheila zavrtala prsty nohou do písku a cítila, jak jí vlny berou jemná zrnka pod chodidly. Voda byla příjemně teplá.

Odněkud odbily hodiny. Dvanáct!

Sheilu prostoupil pocit štěstí. Má narozeniny!

Cítila se slavnostně. Byla ráda, že opustila bungalov a šla na pláž. Cítila se propojená s mořem, nocí a hvězdami. Dokonce zapomněla i na Zoe.

Najednou si všimla, že se na moři něco hýbe. Pozorně se zadívala. Čtyři nebo pět tmavých bodů. Byli to plavci? Nebo dokonce delfíni? Napětím zadržela dech.

Jeden z těch bodů se vzdaloval od ostatních. Sheila udiveně sledovala vlny. Mohl by člověk plavat tak rychle? Pak uviděla, jak jeden stín vyskočil z vody.

Skutečně! Byli to delfíni!

Teď už ji na břehu nic neudrželo. Maminka by dostala panický záchvat, kdyby věděla, že tu Sheila o půlnoci plave v moři. Ale ji by ani nenapadlo matce ani nikomu jinému o svém dobrodružství něco říkat.

Rychle vstoupila do vody a velkými záběry se pustila do plavání. Vlny ji nesly. Po chvíli se přetočila na záda a podívala se zpátky ke břehu. Udivilo ji, jak už je daleko. Lucerny na pláži blikaly jako světlušky. Barevné lampy hotelu a letoviska vypadaly jako malé puntíky. Zrovna když Sheile začalo být trochu úzko a přemýšlela, jestli se nemá obrátit, vynořil se před ní delfín.

Bylo to velké zvíře, tmavý stín ve vodě, který ji pomalu obeplul.

Sheilino srdce se vzrušením rozbušilo.

Věděla jsem, že dnes večer uvidím delfíny úplně zblízka, pomyslela si plna štěstí. To je můj nejkrásnější dárek k narozeninám!

Blízko sebe objevila další čtyři tuláky, mnohem větší, než byla ona. Delfíni k ní připluli a vyrazili přitom cvakavé zvuky. Sheila věděla, že mají vynikající echolokační systém, díky kterému jsou schopni velmi dobře určit cizí předmět nebo člověka. Tímto způsobem se o nich dozví spoustu informací.

„Já nejsem jako vy,“ šeptala Sheila. „Jsem děvče. Ale miluji delfíny.“

Cítili delfíni, že se jich nebojí? Sheila se opatrně otáčela v kruhu, obklopená blýskavými těly zvířat.

Delfíni si něco sdělovali. Byly to tiché, tázavé zvuky. Sheila měla pocit, že skoro rozumí jejich řeči. Jejich zvuky zněly v jejích uších rozostřeně jako hlasy, které člověk slyší přes zed' – nerozuměla jednotlivým slovům, ale spíše vnímala jakousi větnou melodii.

Jeden delfín se k ní odvážil přiblížit a jemně ji pohladil prsní ploutví po paži.

Sheila překvapením zatajila dech. Ten delfín jí důvěřoval!

Teď připlouvali blíž i ostatní a hladili ji. Jeden delfín se spodní čelistí dotkl jejího stehna a opatrně ho oťukával.

Sheila věděla, jak je delfíní čelist citlivá. Četla, že je pro ně něco jako ruka pro člověka.

Byly to něžné dotyky, zvědavé a přátelské. Sheila by se nejraději dala radostí do zpěvu.

*Delfíne, delfíne, bratře můj,
jak ráda bych sdílela život tvůj!
V moři a větru smíš domov mít,
ach, dítětem vody ať mohu být!*

Tento verš Sheila znala z jedné pohlednice, na jejíž přední straně byl delfín. Ta pohlednice byla jednou z mála památek na jejího otce Gavina. Opustil Sheilinu matku před jejím porodem, takže ho Sheila nikdy nepoznala.

Znovu a znovu četla tento verš z otcovy pohlednice, jako by jí mohl odpovědět na všechny otázky týkající se jejího otce. Najednou se jí ty řádky samy od sebe vynořily v hlavě.

„Jak ráda bych sdílela život tvůj!“ mumlala si šťastně Sheila sama pro sebe.

Zničehonic ji začalo svrbět celé tělo. Sheila se polekala. Projela jí bolest. Její záda se začala protahovat. Její šíje se napínala až k prasknutí. Sheila se na sebe zděšeně podívala, zatočila se jí hlava. Najednou vůbec necítila nohy. V uších jí hučelo a ztratila vědomí.

Ticho a nic.

Stav beztlíže.

Někam se vznášela.

Bezvědomí trvalo možná jen pár sekund, ale když se Sheila zase probudila, byli delfini pryč. Slyšela je ještě v dálce. Náhle jí přišlo, že přesně ví, jak jsou daleko.

Přes tři sta metrů. Příliš daleko na to, aby je ještě dohnala.

Co to mělo znamenat? Sheile se zdálo, že slyší pod sebou ryby. Jako by ta šupinatá těla k ní mluvila. Slyšela mořské dno, kde se právě zahrabával malý krab. Slyšela zbytky rozbité veslice spočívající na dně a rozeznala její obrysy, ačkoliv světlo hvězd nedosáhlo pod hladinu.

Ty obrysy byly v její hlavě. Viděla je tak ostře jako na nějaké fotografii. Stejně jako chomáč chaluh, velký skalnatý útvar i mušle.

To není možné, myslela si Sheila. Jak to, že to všechno slyším? A proč se jí plavání zdálo najednou tak jiné?

Ale přesto cítila, že je vše zcela v pořádku. Jako by to tak bylo vždycky.

Sheila věděla, že musí udeřit ocasem, aby se dostala dopředu. Věděla, jak má hýbat ploutvemi, aby ovládala směr.

Věděla dokonce, jak má vyskočit z vody do oblouku, stejně, jako to dělají delfíni.

Neuvěřitelné!

Voda kladla mnohem menší odpor než obvykle. Dokonce se jí zdálo, jako by se vznášela... A její dech! Její plíce se musely zvětšit. Dokázala se potápět mnohem déle než v bazénu. Bez námahy.

A jak ostře najednou viděla. Alespoň tak daleko, kam až do moře sahal svit hvězd. Tak dobře ve vodě bez potápěčských brýlí ještě nikdy neviděla.

Stal se ze mě delfín, pomyslela si Sheila zadumaně a zároveň vyděšeně. To nemůže být pravda!

Cítila svou kůži, své svaly. Všechno bylo její, ale neodpovídalo to její normální postavě.

To je jen sen!

Sheila často mívala realistické sny, ve kterých se dokázala věci dotýkat, a dokonce i vnímat jejich vůni a chuť. Ale tento sen překonal všechno!

Najednou ji napadla hrozná myšlenka: Co když se utopila?

Je mrtvá.

Zmocnila se jí panika.

To nechtěla!

Kéž je to jen sen! Prosím! Chci se vzbudit! Teď!

Ihned!

Krev jí hučela v hlavě.

Ten verš jejího otce! Ten za to určitě mohl! Byly ty řádky snad nějaké zaříkávadlo?

Sheila se snažila vzpomenout na druhou sloku z pohlednice. Vždy jí bylo divné, proč tam byly řádky z první sloky naopak. Nyní jí už druhá sloka začínala dávat smysl. Třeba to bylo nějaké odříkávadlo, které jí vrátí do reality.

*Země a vítr jsou domovem mým,
ach, dítětem lidským ať opět být smím!*

Zatmělo se jí před očima...

... když se teď probrala, ležela na břiše na břehu moře. Vlny jí omývaly nohy. Sheila se cítila neuvěřitelně vyčerpaná. Neměla sílu se zvednout. Po čtyřech vylezla z vody a padla do písku.

Třeskutě jí bolela hlava a cítila každý sval.

Co se stalo? Opravdu se proměnila v delfína?

Drkotala zuby. Celá se třásla, zatímco se stále snažila najít vysvětlení. Žádné nenašla.

Po nějaké době vstala. Vrávorala po pláži, až nakonec narazila na svou tašku. Vytáhla ručník a otřela si s ním tělo, své lidské ruce, lidské nohy a lidské břicho. Jako by se musela ubezpečit, kým opravdu byla.

Byla Sheila. Sheila Hermes, třináctiletá dívka, která byla se svou matkou, Michaellem a Zoe na dovolené na Sardinii. A která měla ten hloupý nápad jít si v noci zaplavat.

Sheila se zavinula do ručníku a odešla z pláže. Jen jedenkrát se otočila a podívala zpět.

Pár luceren ještě svítilo. Místo, kde se předtím objímal zamilovaný pár, bylo opuštěné.

